

Про матюкливого качура

Микола Білокопитов

Того серпневого ранку під кабінетом хірурга Володимира Олександровича Островського зібралося чимало людей. Попри неодноразові попередження дотримуватися тиші, черга монотонно гула, перемелюючи останні новини. І раптом у цей гомін увірвалися стогін, лайка, несміливий зойк "Куди без черги?"... Двері відчинилися, й лікар побачив, як двоє озброєних рушницями напереваги чоловіків заводять закривавленого третього, який, власне, й видавав стогін із лайкою. Зрозуміло, що це був екстрений випадок, і хірург відразу ж почав опікуватися позачерговим пацієнтом.

Оглянувши хворого, Володимир Олександрович виявив присутність у ньому численних інородних тіл у вигляді свинцевих дробинок і негайно почав підготовку до їхнього видалення. Близько двох годин тривала операція. І черга під кабінетом здивовано дослуховувалася через нещільно причинені двері спочатку до стогону, а потім до розмов і періодичного реготу всіх, хто був у кабінеті включно з лікарем.

Отримавши місцеву анестезію, хворий на ім'я Геннадій припинив стогнати й почав розказувати, як діло було. А ті двоє з рушницями, що його сюди привели – Іван і Сергій — розповідали свою версію того ж самого випадку. І якщо все розказане скласти до купи, то виходить така історія.

Було це в день відкриття сезону полювання на качок. Ще вдосвіта мисливці вийшли човнами в дніпровські плавні й зайняли позиції в очеретах, якими обросли численні острівці, що виникли після каховського потопу. Добре замаскувавшись, затихли в очікуванні здобичі. На зорі качки починають активізуватися, проявляти себе. Цього й чекають любителі качатини.

Геннадій не дуже досвідчений мисливець, хоч уже пару сезонів є на його рахунку. А яскравим прикладом недостатнього досвіду було те, що він у кінці літа вирішив скористатися манком. Манок – це така свистюлька-крякалка, що імітує шлюбний поклик готового до любовних утіх качура. Весною манком можна обдурити довірливих качок, які прилітають на цей поклик і нерідко стають здобиччю мисливця. Але ж надворі серпень...

Проте Гена, забувши чи й не знаючи таких тонкощів, сидить у своїй засідці й періодично дмухає в манок. А качки не відгукуються. Бо в природі все чесніше, ніж у людей. Це чоловік будь-якої пори року може запустити свій манок – наговорити купу компліментів жінці й спокусити її. А качку на такий трюк не візьмеш. Скільки б качур, кажучи людською мовою, "не вішав локшини на вуха" своїм шлюбним кряканням, якщо це не сезон – партнершу не підманиш.

Отож маємо картину: один молодосвідчений мисливець настирливо імітує качиногу ловеласа, а в сусідньому очереті ще двоє, не вельми переобтяжених знаннями про інтимне життя пернатих, сидять у засідці. Між цими двома відбувається такий діалог:

— Іване, ти хоч одну качку бачиш?

— Ні, не бачу. О, щось випливає... а, ні, то жаба.

— Ну й полюваннячко сьогодні! Хоч по жабах стрілай.

— А ти качура бачиш?

— Ні, але чую добре. Він десь тут, поруч, он в тому очереті.

— А давай, коли він ще раз почне крякати, разом бабахнемо в той бік. Може, влучимо?

Саме в цей час Геннадій дмухнув у манок. Двоє мисливців, із надією хоч щось уполювати, дуплетом жахнули з рушниць.

Тієї ж миті "качур" заволав людським голосом й укрит відбірним матюччям стріляючих. Сергій з Іваном не на жарт перелякалися містичним фактом перетворення птаха на людину, проте швидко прийшли до тями й кинулися рятувати ненавмисно підстреленого ними колегу...

Хірург Островський розповідав, що коли він уже закінчував виймати з постраждалого останню, п'ятдесят шосту, дробину, пацієнт запитав у нього:

— Лікарю, а мені завтра вже можна йти на полювання?

— Можна, — дозволив Володимир Олександрович і додав, — тільки манок, про всяк випадок, залиште вдома.